

DOMSTOLENS DOM (Fjerde Afdeling)

18. marts 2010*

I sag C-419/08 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i statuten for Domstolen, iværksat den 23. september 2008,

Trubowest Handel GmbH, Köln (Tyskland), ved dikigoroï K. Adamantopoulos og E. Petrìtsi,

Viktor Makarov, Köln, ved dikigoroï K. Adamantopoulos og E. Petrìtsi,

sagsøgere,

de øvrige parter i appelsagen:

Rådet for Den Europæiske Union ved J.-P. Hix, som befuldmægtiget, bistået af Rechtsanwältë G. Berrisch og G. Wolf,

* Processprog: engelsk.

Europa-Kommissionen ved N. Khan og H. van Vliet, som befuldmægtigede,

sagsøgte i første instans,

har

DOMSTOLEN (Fjerde Afdeling)

sammensat af formanden for Tredje Afdeling, K. Lenaerts, som fungerende formand for Fjerde Afdeling, og dommerne R. Silva de Lapuerta, E. Juhász, G. Arestis (refererende dommer) og J. Malenovský,

generaladvokat: P. Mengozzi
justitssekretær: fuldmægtig C. Strömholm,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 16. september 2009,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 29. oktober 2009,

afsagt følgende

Dom

- 1 I deres appelskrift har Trubowest Handel GmbH (herefter »Trubowest«) og Viktor Makarov nedlagt påstand om ophævelse af dom afsagt af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans den 9. juli 2008, Trubowest Handel og Makarov mod Rådet og Kommissionen (sag T-429/04, herefter »den appellerede dom«), hvorved Retten frifandt Rådet og Kommissionen for den i medfør af artikel 288 EF nedlagte påstand om erstatning for det tab, som appellanterne har lidt som følge af vedtagelsen af Rådets forordning (EF) nr. 2320/97 af 17. november 1997 om indførelse af endelig antidumpingtold på importen af visse sømløse rør af jern eller ulegeret stål med oprindelse i Ungarn, Polen, Rusland, Tjekkiet, Rumænien og Slovakiet, om ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 1189/93 og om afslutning af proceduren vedrørende import af den pågældende vare med oprindelse i Kroatien (EFT L 322, s. 1, herefter »den endelige forordning«).

Retsforskrifter

- 2 Den grundlæggende fællesskabslovgivning på toldområdet udgøres af Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks (EFT L 302, s. 1, herefter »toldkodeksen«). Artikel 236 heri bestemmer:

»1. Godtgørelse af import- eller eksportafgifter ydes, hvis det godtgøres, at det pågældende beløb på betalingstidspunktet ikke var skyldigt efter lovgivningen, eller at beløbet er blevet bogført i strid med artikel 220, stk. 2.

Fritagelse for import- eller eksportafgifter ydes, hvis det godtgøres, at det pågældende beløb på bogføringstidspunktet ikke var skyldigt efter lovgivningen, eller at beløbet er blevet bogført i strid med artikel 220, stk. 2.

Der indrømmes hverken godtgørelse eller fritagelse, hvis de omstændigheder, hvorpå betalingen eller bogføringen af et ikke-skyldigt beløb bygger, skyldes urigtigheder fra debtors side.

2. Godtgørelse af eller fritagelse for import- eller eksportafgifter indrømmes, hvis der fremsættes anmodning herom over for det pågældende toldsted inden tre år regnet fra datoen for underretning af debitor om de pågældende afgifter.

Denne frist forlænges, hvis debitor godtgør, at han har været forhindret i at indgive anmodning herom inden for den nævnte frist som følge af hændelige omstændigheder eller force majeure.

Toldmyndighederne yder af egen drift godtgørelse eller fritagelse, når de selv inden for samme frist konstaterer, at der er tale om en af de i stk. 1, første og andet afsnit, beskrevne situationer.«

- 3 De bestemmelser, der regulerer anvendelsen af Det Europæiske Fællesskabs antidumpingforanstaltninger, findes i Rådets forordning (EF) nr. 384/96 af 22. december 1995 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EFT 1996 L 56, s. 1, herefter »grundforordningen«).

Sagens baggrund

- 4 Retten har beskrevet sagens faktiske omstændigheder i den appellerede doms præmis 1-21 som følger:
- »1 Ved en ikke-offentliggjort beslutning af 25. november 1994 (sag IV/35.304), som blev vedtaget med hjemmel i artikel 14, stk. 3, i Rådets forordning nr. 17 af 6. februar 1962, første forordning om anvendelse af bestemmelserne i traktatens artikel [81] og [82] (EFT 1959-1962, s. 81), besluttede Kommissionen at foretage en undersøgelse for at fastslå, om der eventuelt forelå konkurrencebegrænsende praksis vedrørende rør af kulstofstål, der kunne indebære en overtrædelse af artikel 53 i aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde[, af 2.5.1992 (EFT 1994 L 1, s. 3),] samt af artikel 81 EF.«
 - 2 Efter undersøgelsen besluttede Kommissionen den 20. januar 1999 at indlede en administrativ procedure i sag IV/E-1/35.860-B — Sømløse stålrør og vedtog på grundlag heraf den 8. december 1999 beslutning 2003/382/EF om en procedure i henhold til EF-traktatens artikel 81 [EF] (sag IV/E-1/35.860-B — Sømløse stålrør) (EUT 2003 L 140, s. 1, herefter »beslutningen vedrørende kartellet« eller »beslutningen«).
 - 3 Ifølge beslutningens artikel 1, stk. 1, havde de otte virksomheder, som beslutningen var rettet til, »[...] overtrådt artikel 81, stk. 1, [EF] ved [...] at have deltaget i en aftale, der bl.a. gik ud på, at deres respektive hjemmemarkeder for [Oil Country Tubular Goods-]rør med standardgevind og sømløse [projektledningsrør] skulle respekteres«. Det fastslås i beslutningens artikel 1, stk. 2, at overtrædelsen varede fra 1990 til 1995 for Mannesmannröhren-Werke AG, Vallourec SA, Dalmine SpA, Sumitomo Metal Industries Ltd, Nippon Steel Corp., Kawasaki Steel Corp. og NKK Corp. Med hensyn til British Steel Ltd angives det, at overtrædelsen

varede fra 1990 til februar 1994. Disse selskaber blev efter omstændighederne pålagt bøder fra 8,1 til 13,5 mio. EUR.

- 4 Beslutningen var genstand for Kommissionens pressemeddelelse IP/99/957 af 8. december 1999 og blev offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende* den 6. juni 2003.

- 5 Den 8. juli 2004 annullerede Retten ved dommen i sagen JFE Engineering m.fl. mod Kommissionen (forenede sager T-67/00, T-68/00, T-71/00 og T-78/00, Sml. II, s. 2501) dels beslutningen om kartellets artikel 1, stk. 2, for så vidt som Kommissionen med urette havde fastslået, at fire af virksomhederne omfattet af denne artikel havde deltaget i kartellet fra den 1. januar 1991 og længere end til den 30. juni 1994, dels nedsatte den [den] bøde, Kommissionen havde pålagt disse virksomheder.

- 6 Efter en klage indgivet den 19. juli 1996 af Defense Committee of the Seamless Steel Tube Industri of the European Union offentliggjorde Kommissionen den 31. august 1996 i henhold til Rådets forordning [...] nr. 384/96 [...], som ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 2331/96 af 2. december 1996 (EFT L 317, s. 1), en meddelelse om indledning af en antidumpingprocedure vedrørende importen af visse sømløse rør af jern eller ulegeret stål med oprindelse i Rusland, Tjekkiet, Rumænien og Slovakiet (EFT C 253, s. 26).

- 7 Kommissionen vedtog den 29. maj 1997 forordning (EF) nr. 981/97 af 29. maj 1997 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af visse sømløse rør af jern eller ulegeret stål med oprindelse i Rusland, Tjekkiet, Rumænien og Slovakiet (EFT L 141, s. 36).

- 8 Den 17. november 1997 vedtog Rådet [den endelige] forordning.

- 9 Rådet vedtog den 16. juli 2004 forordning (EF) nr. 1322/2004 om ændring af den endelige forordning (EFT L 246, s. 10). I henhold til denne forordnings artikel 1 indsættes der i den endelige forordning en artikel 8, hvorefter artikel 1 i den endelige forordning, der indfører antidumpingtold på den import, som bestemmelsen vedrører, ikke finder anvendelse fra den 21. juli 2004.

- 10 Trubowest [...] er et tysk selskab, som importerer sømløse rør med oprindelse i Rusland til Fællesskabet. Trubowest, hvor Viktor Makarov siden 1997 havde været direktør, indledte sine aktiviteter med import af de nævnte varer i januar 1999 og bragte dem til ophør i oktober 1999. [...]

- 11 Fra 1992 var Viktor Makarov endvidere direktør for selskabet Truboimpex Handel GmbH (herefter »Truboimpex«), hvis forretningsaktiviteter fra 1996 var import, hovedsageligt i eget navn, af sømløse rør med oprindelse i Rusland til Fællesskabet.

- 12 Den 15. oktober 1999 udstedte Amtsgericht Kleve (Tyskland) en arrestordre mod Viktor Makarov med den begrundelse, at han var »stærkt mistænkt for at have indgivet ukorrekte og mangelfulde oplysninger vedrørende vigtige skattemæssige faktiske omstændigheder til skattemyndighederne i Köln og Emmerich i 1997-1999, idet disse erklæringer udgjorde 36 forskellige lovovertrædelser, og for således at have mindsket afgifterne, for at [han] og andre personer kunne opnå uberegtigede skattefordele, hvilket gjorde det muligt for ham i vidt omfang at undgå importafgiften«. Det var i arrestordren endvidere angivet, at »særligt [rørene med oprindelse i Rusland, der var importeret af Truboimpex og Trubowest,] havde

været genstand for fejlagtige deklARATIONER med henblik på at omgå bestemmelserne i [den endelige forordning]«.

- 13 Ved anvendelse af denne arrestordre blev Viktor Makarov fængslet fra den 27. oktober til den 12. november 1999 og blev derpå efter sin løsladelse genstand for foranstaltninger vedrørende begrænsning af hans frihed til ud- og indrejse, hvorefter han navnlig var forpligtet til indtil den 31. januar 2000 at give fremmøde hos politiet tre gange ugentligt og ikke kunne rejse til udlandet uden forudgående tilladelse (herefter »foranstaltningerne til frihedsbegrænsning«).

- 14 Den 27. oktober 1999 foretog Hauptzollamt Emmerich (de tyske toldmyndigheder i Emmerich, Tyskland), som siden blev til Hauptzollamt Duisburg (de tyske toldmyndigheder i Duisburg, Tyskland) over for appellanterne underretning om efteroprævning, hvormed det tilsigtedes at opnå betalingen af den antidumpingtold, der vedrørte den import, som Truboimpex og Trubowest havde foretaget i perioden fra december 1997 til oktober 1999. De tyske toldmyndigheder vurderede i det væsentlige, at appellanternes import med urette ikke havde været klassificeret i henhold til fællesskabsnomenklaturens koder for sømløse rør, som udgjorde genstanden for den endelige forordning. Som led heri blev Trubowests og Viktor Makarovs bankkonti spærret.

- 15 Ifølge de tyske toldmyndigheder skyldte Truboimpex og Trubowest således med hensyn til ubetalt antidumpingtold henholdsvis 1 575 181,86 EUR og 729 538,78 EUR, hvilket udgør et samlet beløb på 2 304 720,64 EUR i ubetalt antidumpingtold for disse to selskaber. Endvidere blev Viktor Makarov i sin egenskab af direktør for Truboimpex og Trubowest holdt ansvarlig for betalingen af det samlede beløb, som skyldtes af disse to selskaber.

- 16 Den 16. og 17. november 1999 anfægtede appellanterne i henhold til artikel 243 i [toldkodeksen] og gældende national ret for Hauptzollamt Emmerich den efteropkrævning af antidumpingtold, der var blevet meddelt Trubowest og Viktor Makarov. Den 15. december 2000 indgav appellanterne en stævning til Finanzgericht Düsseldorf med påstand om udsættelse af meddelelserne om efteropkrævning, der kunne fuldbyrdes omgående. Ved Finanzgericht Düsseldorfs afgørelse af 30. oktober 2001 fik appellanterne ikke medhold i de af dem nedlagte påstande. Den 29. august 2003 nedlagde appellanterne påstande ved Hauptzollamt Duisburg, hvorved de i det væsentlige gjorde gældende, at toldmyndighederne med urette havde anset appellanternes import for at falde ind under anvendelsesområdet for den endelige forordning.

- 17 Den 19. juni 2000 udfærdigede Staatsanwaltschaft Kleve (anklagemyndigheden i Kleve) et anklageskrift mod Viktor Makarov som følge af de urigtige todelklæringer vedrørende Trubowests og Truboimpex' import. I dette anklageskrift fandt Staatsanwaltschaft Kleve i det væsentlige, at der skyldtes i alt 4376250,25 DEM, dvs. 2237541,22 EUR, i unddragne toldafgifter som følge af Trubowests og Truboimpex' import.

- 18 Den 14. november 2002 blev straffesagen mod Viktor Makarov udsat af Landgericht Kleve, idet man afventede resultatet af den skattesag, der havde Viktor Makarov som genstand.

- 19 Den 15. december 2004 indgik appellanterne et forlig med Hauptzollamt Duisburg, hvorved tvisten med de tyske toldmyndigheder blev afsluttet.

20 Dette forlig bestemmer følgende:

»Indledning

[...]

Parterne tilsigter ved denne fremlæggelse af de faktiske omstændigheder endeligt at bilægge tvisten mellem dem vedrørende lovligheden af den omstridte afgift. Parterne erkender, at denne fremlæggelse ikke løser tvisten om, hvilke stålrør [der] er omfattet af antidumpingtolden.

[...]

I henhold til ovenstående har parterne aftalt følgende:

- (1.) Afgiftskravene og ansvarserklæringerne [...] vedrørende antidumpingtolden på 2 304 734,45 EUR afregnes ved [navnlig appellanternes] indbetaling af i alt 460 000 EUR. Parterne aftaler, at en del af de 435 125,21 EUR, som Hauptzollamt Duisburg hidtil har opkrævet, nemlig 343 644,15 EUR, fratrækkes det skyldige beløb på 460 000 EUR.

[...]

- (3.) Undertegnelsenaftendenaftalemedfører, at enhver fuldbyrdelsesforanstaltning i forhold til Trubowest samt [navnlig Viktor Makarov] øjeblikkeligt bringes til ophør.

[...]

- (5.) [Appellanterne] afstår herved fra at fremsætte nye krav over for toldmyndighederne for f.eks. at opnå skadeserstatning for de faktiske forhold, der er omfattet af nærværende samlede sammenfatning af de faktiske omstændigheder. De afstår endvidere fra at iværksætte andre retsmidler over for toldmyndighederne.

Parterne bevarer dog muligheden for at fremsætte denne type krav i forhold til tredjemænd, særligt de nævnte erstatningssøgsmål [...] mod Kommissionen og Rådet [...] i henhold til artikel 288 [EF].«

- 21 Den 2. maj 2005 blev strafforfølgningen af Viktor Makarov i henhold til § 153a i Strafprozessordnung-StPO (den tyske strafferetsplejelov) afsluttet ved kendelse (Beschluss) afsagt af Landgericht Kleve på betingelse af, at sidstnævnte betalte en bøde på 18000 EUR. Landgericht Kleve har i nævnte kendelse anført, at den har taget hensyn til, at »[Viktor Makarov] har erklæret, at hans enighed i[, at strafforfølgningen afsluttes] ikke indebærer, at han erklærer sig skyldig, men at erklæringen er afgivet ud fra processuelle og »økonomiske« betragtninger.«

Sagen for Retten og den anfægtede dom

- 5 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 25. oktober 2004 anlagde appellanterne i henhold til artikel 288 EF erstatningssøgsmål mod Rådet og Kommissionen med påstand om, at disse skulle betale følgende beløb:
- 118 058,46 EUR til Trubowest med tillæg af morarenter med en årlig rentesats på 8%. Dette beløb svarede til det beløb, som selskabet faktisk havde betalt som følge af de forskellige efteropkrævninger af antidumpingtold, som de tyske toldmyndigheder havde foretaget i forhold til appellanterne, og som udgjorde tabt fortjeneste for Trubowest.
 - 397 916,91 EUR til Viktor Makarov med tillæg af morarenter med en årlig rentesats på 8%. Dette beløb svarede med 277 939,37 EUR til det samlede beløb, som han faktisk havde betalt som følge af de forskellige efteropkrævninger af antidumpingtold, med 63 448,54 EUR til den manglende lønudbetaling fra Trubowest til Viktor Makarov og med 56 529 EUR til de advokatomkostninger, der var afholdt i forbindelse med sagerne mellem appellanterne og de tyske toldmyndigheder.
 - 128 000 EUR til Trubowest som erstatning for tabt fortjeneste med tillæg af morarenter med en årlig rentesats på 8%, eller subsidiært et beløb til Trubowest efter aftale mellem parterne som følge af en mellemdom afsagt af Retten.
 - 150 000 EUR til Viktor Makarov i erstatning for ikke-økonomisk tab med tillæg af morarenter med en årlig rentesats på 8%.

- 6 Retten har ved den appellerede dom forkastet samtlige de til støtte for annullations-søgsmålet fremsatte anbringender og tilpligtet appellanterne at betale Rådets og Kommissionens omkostninger.

- 7 Retten har i den appellerede doms præmis 41-74 og 77-82 afvist visse af de ved erstatningssøgsmålet nedlagte påstande, idet den fandt, at den i medfør af artikel 288 EF ikke var kompetent til at pådømme disse. Hvad angår påstandene om erstatning af beløb svarende til den af appellanterne betalte antidumpingtold har Retten fastslået, at disse påstande hører under de nationale retsinstansers enekompetence i henhold til de procedurer, der er fastsat i toldkodeksen. Hvad angår påstanden om godtgørelse af advokatomkostninger har Retten fastslået, at dette vedrørte et forhold i tvisten mellem appellanterne og de tyske toldmyndigheder, som udelukkende henhører under de nationale domstole.

- 8 Endvidere fastslog Retten, idet den begrænsede sig til at undersøge den betingelse for, at Fællesskabet ifalder ansvar uden for kontraktforhold, der vedrører tilstedeværelsen af en direkte årsagsforbindelse mellem den anfægtede ulovlighed og det tab, der angiveligt er lidt, nemlig Trubowests tabte fortjeneste, Viktor Makarovs løntab og dennes ikke-økonomiske tab, at de hævdede tab ikke på en tilstrækkelig direkte måde følger af den anfægtede ulovlighed.

- 9 Retten har i den appellerede doms præmis 86 fundet det hensigtsmæssigt først at undersøge, om appellanterne godtgjorde, at der var årsagsforbindelse mellem Rådets og Kommissionens angiveligt ulovlige adfærd og de påståede økonomiske og ikke-økonomiske tab. Retten har i den appellerede doms præmis 98-137 fastslået, at der ikke var en tilstrækkelig direkte årsagsforbindelse mellem indførelsen af antidumpingtold ved den endelige forordning og disse tab. Retten har derfor ikke undersøgt, om denne forordning var behæftet med ulovlighed, eller om appellanterne rent faktisk havde lidt de nævnte tab.

10 Retten har særligt undersøgt, om der var en tilstrækkelig direkte årsagsforbindelse mellem den adfærd, der er foreholdt Rådet og Kommissionen, og de påståede tab såvel for det tilfælde, at den endelige forordning ikke omfattede de varer, appellanterne importerede, som hvis den gjorde. Retten har i den forbindelse i den appellerede doms præmis 110 hvad angår det første tilfælde fastslået, at Fællesskabet ikke kan ifalde ansvar uden for kontraktforhold, idet de påberåbte tab udelukkende kan tilskrives de tyske told- og anklagemyndigheder og ikke Rådets og Kommissionens påståede retsstridige adfærd. I det andet tilfælde har Retten i den appellerede doms præmis 116 fastslået, at den afgørende årsag til de pågældende tab er appellanternes adfærd, idet de ikke klassificerede deres import korrekt.

11 Endelig har Retten forkastet appellanternes begæring om visse foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse, idet den i den appellerede doms præmis 138-141 har fastslået, at det for det første ikke var nødvendigt at tilpligte Kommissionen at fremlægge beviser for dennes bidrag til de forhandlinger, der var forbundet med tvisten om klassificeringen af de af appellanterne importerede varer, som førte til forliget indgået mellem appellanterne og de tyske toldmyndigheder, og for det andet at fremlægge al korrespondance, den havde udvekslet med de tyske toldmyndigheder og den russiske regering.

Retsforhandlingerne for Domstolen og parternes påstande

12 Appellanterne har nedlagt følgende påstande:

— Den appellerede dom ophæves i sin helhed.

- Der træffes endelig afgørelse i sagen, idet erstatningsøgsmålet anlagt for Retten tages til følge, og Rådet og Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger for første instans. Subsidiært hjemvises sagen til Retten til fornyet behandling.

- Rådet og Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

¹³ Rådet har nedlagt følgende påstande:

- Appellen forkastes.

- Subsidiært hjemvises sagen til Retten.

- Mere subsidiært frifindelse.

- Appellanterne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

¹⁴ Kommissionen har nedlagt påstand om, at appellen forkastes, og at appellanterne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Appellen

- 15 Retten har kun undersøgt betingelsen om direkte årsagsforbindelse mellem den foreholdte ulovlighed og det af appellanterne påståede tab for så vidt angår de påstande, den har antaget til realitetsbehandling. Det første anbringende, som vedrører den appellerede doms stillingtagen til denne betingelse, vedrører følgelig udelukkende disse enkelte påstande. Inden for rammerne af appellen skal det andet anbringende, der vedrører den appellerede dom, for så vidt som den afviste visse andre erstatningspåstande, derfor undersøges først.

Det andet anbringende

Parternes argumenter

- 16 Med deres andet anbringende, der er delt i to led, har appellanterne for det første gjort gældende, at Retten har tilsidesat artikel 288, stk. 2, EF og har foretaget urigtig retsanvendelse ved i den appellerede doms præmis 41-74, 77-82 og 138-141 at fastslå, at den under hensyn til denne sags usædvanlige omstændigheder, der var kendetegnet ved, at de nationale søgsmålsmuligheder var udtømt efter indgåelsen af et forlig, ikke havde kompetence til at påkende appellanternes påstande om erstatning for beløb svarende til den betalte antidumpingtold samt for advokatomkostninger som led i proceduren mellem dem og de tyske toldmyndigheder. For det andet har appellanterne gjort gældende, at Retten i den appellerede doms præmis 68 har foretaget en urigtig gengivelse af faktiske forhold og beviselementer, idet den har fastslået, at appellanterne ikke havde fremlagt noget bevis for at understøtte deres påstande om betydningen for indgåelsen af et forlig af dels Kommissionens og de russiske myndigheders adfærd, og dels af de tyske myndigheders strafforfølgning.

- 17 Rådet og Kommissionen har gjort gældende, at Retten med føje har fastslået, at antidumpingtolden blev opkrævet af de nationale toldmyndigheder, og at det derfor i henhold til fast retspraksis alene er de nationale retter, der er kompetente til at kræve godtgørelse af den på grundlag af fællesskabsbestemmelser, der efterfølgende er erklæret ugyldige, urigtigt opkrævede told. Fællesskabets retsinstanter har således ikke kompetence til at tilpligte en sådan tilbagebetaling eller godtgørelse af advokatombkostningerne som led i nationale procedurer om sådan told. Endvidere kan et forlig indgået mellem appellanterne og de tyske toldmyndigheder ikke give Fællesskabets retsinstanter beføjelser, de ikke havde inden forliget. Disse retsinstanter kompetence dækker kun det tab, der går ud over den blotte tilbagebetaling af ulovlig told.
- 18 Rådet har endvidere gjort gældende, at dette anbringendes led skal afvises. Det første led indeholder nemlig ikke en præcis fremlæggelse af de retlige betragtninger, som støtter påstanden om, at appellanterne ikke indgik forliget med de tyske toldmyndigheder af fri vilje. Hvad angår det andet led har appellanterne ikke præcist anført de forhold, Retten har gengivet urigtigt, og har ikke godtgjort de fejl i analysen, som førte Retten til en sådan urigtig gengivelse.
- 19 Kommissionen har endvidere gjort gældende, at appellen ikke rejser tvivl om, at den analyse, som Retten har foretaget i den appellerede doms præmis 61-66, hvorefter appellanterne kunne have anfægtet den endelige forordnings gyldighed som led i en national procedure, hvilket kunne have ført til en præjudiciel forelæggelse i henhold til artikel 234 EF og herved Domstolens eventuelle erklæring af nævnte forordnings ugyldighed, er velbegrundet. Kommissionen har anført, at det er uføreneligt med de faktiske og retlige omstændigheder at gøre gældende, at appellanterne på trods af det forlig, de har indgået med de tyske toldmyndigheder, »aldrig har givet afkald på deres erstatningskrav« og har accepteret dette forlig »uden forbehold af den [endelige] forordnings ugyldighed«. Endvidere har institutionernes påståede rolle og presset fra

strafforfølgningen af en af appellanterne ingen forbindelse med begrundelsen for Rettens vurdering, hvorefter den ikke har kompetence til at pådømme visse påstande.

Domstolens bemærkninger

- 20 Appellanterne har med det andet anbringendes første led for det første bemærket, at to påstande, som Retten erklærede, at den ikke havde kompetence til at behandle, vedrører de beløb, der er en del af det beløb, de har betalt i medfør af forliget indgået med de tyske toldmyndigheder, på trods af den endelige forordnings påståede ulovlighed. Selv om appellanterne ikke præcist i deres appelskrift har anført, at der er tale om den antidumpingtold, de har betalt til nævnte myndigheder, skal det bemærkes, at Retten i den appellerede doms præmis 46 har fastslået, at de pågældende beløb svarer til de beløb, som de respektive appellanter har betalt i den forbindelse, og i denne doms præmis 47 fastslået, at deres påstande i den forbindelse reelt er påstande om tilbagebetaling af den angiveligt uberettiget betalte told, hvilket appellanterne ikke har rejst tvivl om som led i denne appel.
- 21 Appellanterne har endvidere gjort gældende, at der efter nævnte forlig foreligger et betydeligt tab som følge af tilstedeværelsen af den endelige forordning, som efter deres opfattelse er ulovlig og medfører, at Fællesskabet ifalder erstatningsansvar i henhold til artikel 288, stk. 2, EF.
- 22 Retten har i den appellerede doms præmis 63 fastslået, at forliget indgået mellem de tyske toldmyndigheder og appellanterne ikke kan give den kompetence til at træffe afgørelse vedrørende appellanternes erstatningskrav vedrørende den betalte antidumpingtold. Retten har endvidere i denne doms præmis 67 fastslået, at appellanterne selv har erkendt, at de havde et effektivt retsmiddel i form af det nationale søgsmål, de havde indledt, der gav dem mulighed for at anfægte betalingen af antidumpingtolden

ved at gøre gældende, at den endelige forordning var ulovlig, men at de har opbrugt disse midler ved at indgå nævnte forlig.

- 23 Det skal i den henseende først bemærkes, at de nationale retter er enekompetente for så vidt angår søgsmål vedrørende tilbagebetaling af beløb, som et nationalt organ med urette har opkrævet på grundlag af fællesskabsregler, som senere er kendt ugyldige (jf. i denne retning dom af 30.5.1989, sag 20/88, Roquette frères mod Kommissionen, Sml. s. 1553, præmis 14, af 13.3.1992, sag C-282/90, Vreugdenhil mod Kommissionen, Sml. I, s. 1937, præmis 12, og af 27.9.2007, sag C-351/04, Ikea Wholesale, Sml. I, s. 7723, præmis 68).
- 24 I den sammenhæng har en borger, når han mener at have lidt skade ved anvendelsen af en antidumpingforordning, som han finder ulovlig, mulighed for at anfægte gyldigheden af den forordning, de nationale toldmyndigheder har anvendt, for en kompetent national retsinstans. Denne retsinstans kan eller skal derefter under betingelserne i artikel 234 EF forelægge Domstolen et spørgsmål om gyldigheden af den pågældende forordning.
- 25 Det skal ligeledes bemærkes, at det tilkommer de nationale myndigheder i deres retsorden at drage konsekvenserne af en erklæring om ugyldighed, hvilket betyder, at antidumpingtold, der er betalt i henhold til den pågældende forordning, ikke lovligt skulle have været betalt i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i toldkodeksens artikel 236, stk. 1, og i princippet kan være genstand for tilbagebetaling fra toldmyndighederne i henhold til denne bestemmelse, såfremt de betingelser, der er tilknyttet en sådan tilbagebetaling, herunder den, der er fastsat i nævnte artikels stk. 2, er opfyldt (jf. Ikea Wholesale-dommen, præmis 67).
- 26 På trods af det i denne sag indgåede forlig mellem appellanterne og de tyske toldmyndigheder betyder fællesskabslovgivningen følgelig, at en påstand om tilbagebetaling af uberettiget betalt antidumpingtold hører under de pågældende nationale retters

kompetence. Dette forlig kan ikke skabe en kompetence hos Fællesskabets retsinstanser, der ikke fandtes inden forliget.

- 27 Appellanterne har ved dette anbringendes første led for det andet kritiseret den appellerede dom, for så vidt som Retten har erklæret, at den ikke har kompetence til at pådømme deres erstatningspåstand vedrørende advokatombudsninger afholdt i forbindelse med procedurerne afviklet på nationalt plan. De har imidlertid ikke fremlagt en egentlig argumentation, der kan afsvække den omstændighed, at nævnte udgifter har en accessorisk karakter i forhold til den nationale sag. Det følger af den retspraksis, som Retten i den appellerede doms præmis 78 med føje har nævnt, at spørgsmålet om godtgørelse for omkostninger, der er påtaget som led i en national procedure, der er et accessorisk spørgsmål under den tvist, der ligger til grund for denne procedure, hører under de nationale retsinstansers enekompetence.
- 28 Det skal dermed fastslås, at Retten med føje har erklæret, at den ikke har kompetence til at pådømme de pågældende påstande, hvorfor andet anbringendes første led er ugrundet.
- 29 Appellanterne har ved dette anbringendes andet led om forliget i tvisten på nationalt plan gjort gældende, at Retten har foretaget en urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder og beviser, som den var forelagt, idet den i den appellerede doms præmis 68 har fastslået, at appellanterne ikke har fremlagt beviser til at underbygge deres påstande om betydningen for indgåelsen af et forlig af dels Fællesskabets og de russiske myndigheders adfærd, dels af de tyske myndigheders iværksatte strafforfølgning. De har ligeledes gjort gældende, at Retten har handlet urigtigt ved i den appellerede doms præmis 138-141 at afvise at tilpligte Kommissionen at fremlægge beviser for dens bidrag til de forhandlinger forbundet med tvisten om klassificeringen af de importerede varer, der førte til nævnte forlig, samt at fremlægge al korrespondance, som den havde udvekslet med de tyske toldmyndigheder og den russiske regering.

Disse beviser vedrørende fællesskabsinstitutionernes adfærd kunne ifølge appellerne være relevante som led i et spørgsmål i henhold til artikel 288, stk. 2, EF.

- 30 Det skal herved bemærkes, at det i henhold til fast retspraksis følger af artikel 225 EF og artikel 58, stk. 1, i statuten for Domstolen, at det alene er Retten, der er kompetent til dels at fastlægge de faktiske omstændigheder i sagen, når bortses fra tilfælde, hvor den indholdsmæssige urigtighed af dens konstateringer følger af akterne i den sag, den har behandlet, dels at tage stilling til disse faktiske omstændigheder. Når Retten har fastlagt eller vurderet de faktiske omstændigheder, har Domstolen i henhold til artikel 225 EF kompetence til at gennemføre en kontrol med den retlige vurdering af disse faktiske omstændigheder og de retlige konsekvenser, Retten har draget (jf. bl.a. dom af 6.4.2006, sag C-551/03 P, General Motors mod Kommissionen, Sml. I, s. 3173, præmis 51, af 22.5.2008, sag C-266/06 P, Evonik Degussa mod Kommissionen, præmis 72, af 18.12.2008, forenede sager C-101/07 P og C-110/07 P, Coop de France bétail et viande mod Kommissionen, præmis 58, og af 3.9.2009, sag C-535/06 P, Moser Baer India mod Rådet, Sml. I, s. 7051, præmis 31).
- 31 Domstolen har således ikke kompetence til at fastlægge de faktiske omstændigheder og i princippet heller ikke til at bedømme de beviser, Retten har lagt til grund ved fastlæggelsen af de faktiske omstændigheder. Når disse beviser er blevet forskriftsmæssigt tilvejebragt, og de almindelige retsgrundsætninger og de processuelle regler om bevisbyrde og bevisførelse er blevet overholdt, er det alene Retten, der har kompetence til at vurdere, hvilken bevisværdi der skal tillægges de oplysninger, den har fået forelagt. Rettens vurdering heraf udgør derfor ikke et retsspørgsmål, der som sådant er undergivet Domstolens prøvelsesret, medmindre oplysningerne er gengivet urigtigt (jf. bl.a. dommen i sagen General Motors mod Kommissionen, præmis 52, i sagen Evonik Degussa mod Kommissionen, præmis 73, i sagen Coop de France bétail et viande mod Kommissionen, præmis 59, samt i sagen Moser Baer India, præmis 32).
- 32 Det skal endvidere bemærkes, at en urigtig gengivelse af omstændighederne skal fremgå på åbenbar vis af sagsakterne, uden at det skal være fornødent at foretage en fornyet vurdering af de faktiske omstændigheder og beviserne (jf. bl.a. dommen i sagen General Motors mod Kommissionen, præmis 54, i sagen Evonik Degussa mod

Kommissionen, præmis 74, i sagen Coop de France bétail et viande mod Kommissionen, præmis 60, samt i sagen Moser Baer India, præmis 33).

- 33 For så vidt angår klagepunktet angående de af appellanterne fremlagte beviser vedrørende de betingelser, hvorunder det omhandlede forlig blev indgået, er den i denne sag angiveligt urigtige gengivelse af de faktiske omstændigheder ikke tilstrækkelig præcist og klart godtgjort i appelskriftet. Endvidere har sagsøgerne ikke godtgjort, at den omstændighed, at Kommissionen var forpligtet til at fremlægge de begærede dokumenter, kunne have haft betydning for de retlige følger, Retten udledte i den appellerede doms præmis 139 om, at Retten ikke er kompetent til at tage stilling til påstande om erstatning af antidumpingtold og advokatomkostninger i forbindelse med procedurer på nationalt plan.
- 34 Det skal slås fast, at appellanterne herved søger at opnå en ny undersøgelse af Rettens vurdering af de faktiske omstændigheder, hvilket Domstolen ikke har kompetence til som led i en appel, hvorfor dette klagepunkt må afvises.
- 35 Det andet anbringende må derfor i det hele forkastes, idet det til dels er ubegrundet, og til dels ikke kan antages til realitetsbehandling.

Det første anbringende

- 36 Appellanterne har gjort gældende, at Retten har foretaget urigtig retsanvendelse ved sin fortolkning og anvendelse af artikel 288, stk. 2, EF hvad angår betingelserne for, at Fællesskabet kan ifalde erstatningsansvar uden for kontraktforhold. Med dette

anbringende, som indeholder to led, har appellanterne foreholdt Retten, at den ikke har søgt at udfinde den ulovlige adfærd, der kunne forårsage tabet, og særligt at den ikke undersøgte den foreholdte ulovlige adfærd i sin retlige sammenhæng og som led i vurderingen af årsagsforbindelsen, samt at den har fastslået, at årsagsforbindelsen mellem den adfærd, der er foreholdt fællesskabsinstitutionerne, og de forskellige forhold i det påståede tab ikke kan anses for tilstrækkeligt direkte.

Om første led

— Parternes argumenter

³⁷ Appellanterne har gjort gældende, at det påståede tab på tidspunktet for undersøgelsen af årsagsforbindelsen mellem den ulovlige adfærd og det påståede tab på en eller anden måde skulle være undersøgt, før det blev fastslået, at der ikke forelå en sådan tilstrækkelig forbindelse, eller at en sådan forbindelse var blevet afbrudt. Det er med andre ord appellanternes opfattelse, at det på området for Fællesskabets ansvar uden for kontraktforhold gælder, at selv om den omstændighed, at ulovligheden eller det påståede tab undersøges først, ikke betyder, at de øvrige betingelser for dette ansvar skal undersøges, forudsætter den omstændighed, at årsagsforbindelsen undersøges først, at der på den ene eller den anden måde er blevet taget hensyn til de to øvrige betingelser.

³⁸ Rådet har gjort gældende, at påstanden om, at Retten er forpligtet til »på den ene eller anden måde [...] at tage hensyn til de to øvrige betingelser« eller »at undersøge de retlige rammer for årsagsforbindelsen og særligt den ulovlige adfærd«, er ugrundet.

Rettens fremgangsmåde, som består i at undersøge årsagsforbindelsen, idet den anser den angiveligt ulovlige retsakt og det påståede tab for et faktum, er normal. Retten er ikke forpligtet til at undersøge betingelserne for en institutions ansvar i en bestemt rækkefølge, og såfremt én af de tre betingelser ikke er opfyldt, skal erstatningspåstanden forkastes, uden at det er nødvendigt at undersøge de øvrige betingelser.

- 39 Det er Kommissionens opfattelse, at ingen bestemmelse er til hinder for, at Retten undersøger betingelsen om årsagsforbindelse uden at tage stilling til spørgsmålet om den påståede ulovlighed af den endelige forordning. Selv om det rent faktisk kan være rigtigt, at »der ikke er fuldkommen årsagsforbindelse«, ser appelskriftet helt bort fra, at årsagsforbindelsen ikke afgøres af en ulovlig adfærd på den ene side og det lidte tab på den anden side, men simpelthen af spørgsmålet, om den foreholdte adfærd har forårsaget det pågældende tab.

— Domstolens bemærkninger

- 40 Det følger af Domstolens faste praksis, at det er en forudsætning for Fællesskabets ansvar uden for kontraktforhold og gennemførelsen af kravet om erstatning for det lidte tab i henhold til artikel 288, stk. 2, EF, at en række betingelser skal være opfyldt med hensyn til den retsstridige adfærd, der foreholdes institutionerne, det eventuelle tab samt årsagssammenhængen mellem denne adfærd og det påberåbte tab (jf. bl.a. dom af 29.9.1982, sag 26/81, *Oleifici Mediterranei mod EØF*, Sml. s. 3057, præmis 16, af 15.9.1994, sag C-146/91, *KYDEP mod Rådet og Kommissionen*, Sml. I, s. 4199, præmis 19, og af 9.9.2008, forenede sager C-120/06 P og C-121/06 P, *FIAMM og FIAMM Technologies mod Rådet og Kommissionen*, Sml. I, s. 6513, præmis 106).

- 41 Da alle disse tre betingelser for ansvar i henhold til artikel 288, stk. 2, EF skal være opfyldt, er det tilstrækkeligt til at forkaste erstatningssøgsmålet, at en af dem ikke er det (dom af 9.9.1999, sag C-257/98 P, Lucaccioni mod Kommissionen, Sml. I, s. 5251, præmis 14).
- 42 Endvidere er der ingen forpligtelse til at undersøge betingelserne for en institutions ansvar i en bestemt rækkefølge (jf. i den retning dommen i sagen Lucaccioni mod Kommissionen, præmis 13).
- 43 Under hensyn til, at det andet anbringende er forkastet, vedrører dette anbringende kun påstandene om erstatning af dels det økonomiske tab, som består i Trubowests tabte fortjeneste og Viktor Makarovs løntab, der er fastsat til henholdsvis 128 000 EUR og 63 448,54 EUR, dels Viktor Makarovs ikke-økonomiske tab fastsat til 150 000 EUR.
- 44 Retten har i den appellerede doms præmis 134 fastslået, at årsagsforbindelsen mellem den ulovlige adfærd foreholdt Rådet samt Kommissionen og det påståede tab under alle omstændigheder ikke kan kvalificeres som tilstrækkeligt direkte, dvs. uanset om Trubowests import er omfattet af den endelige forordning eller ej, og om appellanterne har foretaget en urigtig klassificering.
- 45 Appellanterne har under retsmødet understreget, at Retten ikke har undersøgt den retlige begivenhed, der fremkaldte tabet. Ifølge dem kan spørgsmålet om årsagsforbindelse kun behandles som led i en grundig undersøgelse af den anfægtede retsakts retlige sammenhæng, nemlig den endelige forordning, hvis ulovlighed de har påberåbt sig.

- 46 Rådet og Kommissionen har anført, at Retten ikke er forpligtet til at tage stilling til den foreholdte ulovlighed, inden den undersøger, om der er årsagsforbindelse mellem denne ulovlighed og det påståede tab.
- 47 Som generaladvokaten har anført i punkt 68 i sit forslag til afgørelse, har appellanterne ikke forklaret, hvilken indflydelse Rettens undersøgelse af den adfærd, der foreholdes institutionerne, skulle have haft på den bedømmelse af betingelsen vedrørende årsagsforbindelse, der er foretaget i den appellerede dom. Retten kunne undersøge årsagsforbindelsen med udgangspunkt i forudsætningen om, at den anfægtede retsakt, som sagsøgerne har gjort gældende, rent faktisk er ulovlig, og at tabet faktisk foreligger (jf. dommen i sagen *Lucaccioni mod Kommissionen*, præmis 12, 15 og 16, samt kendelse af 12.4.2005, sag C-80/04 P, *DLD Trading Company Import-Export mod Rådet*, præmis 50).
- 48 Betingelsen om årsagsforbindelse er uafhængig af betingelsen om den pågældende retsakts ulovlighed som led i et erstatningssøgsmål i henhold til artikel 288, stk. 2, EF. I denne sag er spørgsmålet, om indførelsen af antidumpingtold ved den endelige forordning var lovlig, følgelig uden betydning som led i undersøgelsen af betingelsen om årsagssammenhæng.
- 49 Retten har således med føje fundet, at den først kunne undersøge spørgsmålet om årsagsforbindelse mellem den Rådet og Kommissionen foreholdte adfærd og det påståede tab.
- 50 Det følger af ovenstående, at første anbringendes første led skal forkastes som ugrundet.

Om andet led

— Parternes argumenter

- 51 Appellanterne har gjort gældende, at Retten har foretaget urigtig retsanvendelse ved at fastslå, at årsagsforbindelsen mellem fællesskabsinstitutionernes ulovlige adfærd og det påståede tab ikke kan anses for tilstrækkeligt direkte, idet den er støttet på to tænkte tilfælde, som udgør påstande, der ikke er underbyggede. Retten har ikke taget hensyn til, at appellanterne påstod erstatning for tab forårsaget af indførelsen af ulovlig told. Den har således med urette taget hensyn til hypotetiske fejl i klassificeringen af de importerede varer, som ikke er efterprøvet og angiveligt udgør fejl hos de tyske myndigheder eller appellanterne. Appellanterne har gjort gældende, at Retten har foretaget urigtig anvendelse af betingelsen om årsagsforbindelse, idet den har undersøgt, om der foreligger en afbrydelse af årsagsforbindelsen, uden at den forudgående har vurderet, om der foreligger en sådan direkte forbindelse mellem den ulovlige adfærd og det påståede tab.
- 52 Rådet og Kommissionen har gjort gældende, at Retten har undersøgt årsagsforbindelsen ud fra to tilfælde, eftersom det aldrig er blevet endeligt fastslået, om de rør, for hvilke de tyske toldmyndigheder havde opkrævet antidumpingtold i henhold til den endelige forordning, var omfattet af nævnte forordnings anvendelsesområde.

— Domstolens bemærkninger

- 53 De retsgrundsætninger, der er fælles for medlemsstaternes retssystemer, og som artikel 288, stk. 2, EF henviser til, kan ikke påberåbes til støtte for en forpligtelse påhvilende Fællesskabet til at genoprette enhver, nok så fjern, skadelig følge af dets organers adfærd (jf. i denne retning Domstolens dom af 4.10.1979, forenede sager

64/76, 113/76, 167/78, 239/78, 27/79, 28/79 og 45/79, Dumortier m.fl. mod Rådet, Sml. s. 3091, præmis 21, og af 30.1.1992, forenede sager C-363/88 og C-364/88, Fin-sider m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 359, præmis 25). Betingelsen om årsagsforbindelse fastsat i artikel 288, stk. 2, EF vedrører nemlig tilstedeværelsen af en tilstrækkeligt direkte forbindelse mellem institutionernes adfærd og tabet (jf. i denne retning dommen i sagen Dumortier m.fl. mod Rådet, præmis 21).

- 54 Det skal endvidere bemærkes, at en appel i henhold til Domstolens faste praksis i medfør af artikel 225 EF og artikel 58, stk. 1, i statuten for Domstolen alene kan støttes på, at Retten har overtrådt visse retsregler, idet enhver bedømmelse af faktisk karakter er udelukket (jf. bl.a. dom af 1.10.1991, sag C-283/90 P, Vidrányi mod Kommissionen, Sml. I, s. 4339, præmis 12, og kendelse af 17.9.1996, sag C-19/95 P, San Marco mod Kommissionen, Sml. I, s. 4435, præmis 39).
- 55 Appellanterne har ikke forklaret, hvorledes den endelige forordnings påståede ulovlighed kan forholde sig til en tilstrækkeligt direkte forbindelse mellem det påståede lidte tab og den påståede ulovlige adfærd. Denne forordnings lovlighed har nemlig ingen forbindelse til gyldigheden af Rettens vurdering af de faktuelle hypoteser, som førte Retten til at fastslå, at årsagsforbindelsen var blevet afbrudt.
- 56 Appellanterne har endvidere gjort gældende, at Retten har foretaget urigtig rets-anvendelse ved i den appellerede doms præmis 134 at fastslå, at årsagsforbindelsen mellem institutionernes ulovlige adfærd og det påståede tab ikke kan anses for tilstrækkeligt direkte.

- 57 Det følger af den appellerede dom, at Retten ikke forudgående og overordnet har undersøgt, om det påståede tab ville være forekommet uden institutionernes ulovlige adfærd. Denne doms begrundelse er koncentreret om spørgsmålet om afbrydelsen af årsagsforbindelsen mellem disse to forhold. Retten har i nævnte doms præmis 112 og 113 inden for rammerne af den første hypotese fastslået, at vurderingen af, om der foreligger årsagsforbindelse, ikke afhænger af spørgsmålet, om udfaldet af begivenhederne ville have været anderledes, såfremt der ikke forelå en ulovlig retsakt. På samme måde skal det påståede tab ifølge den i den appellerede doms præmis 99 og 102 nævnte faste retspraksis følge af den foreholdte adfærd på tilstrækkelig direkte vis, og uden at årsagsforbindelsen afbrydes.
- 58 Det skal i den forbindelse fastslås, at den årsagsforbindelse, der kræves i henhold til artikel 288, stk. 2, EF, foreligger, når der er en direkte årsagsforbindelse mellem de pågældende institutioners ulovlige adfærd og det tab, der gøres gældende, dvs. at skaden skal være en direkte følge af den adfærd, der bebrejdes Fællesskabet.
- 59 Det er nødvendigt, at nævnte tab rent faktisk er forårsaget af den adfærd, der foreholdes institutionerne. Denne tilgang bekræftes af den i denne doms præmis 53 nævnte faste retspraksis, hvorefter institutionernes bidrag til det tab, der kræves erstattet, selv om det foreligger, kan være for fjernt som følge af andre personers ansvar, herunder i givet fald appellanternes.
- 60 Retten har for det første med føje fastslået, at det, såfremt den endelige forordning ikke omfattede de af appellanterne importerede varer, og appellanterne således ikke havde klassificeret disse forkert, skal fastslås, at det af appellanterne påberåbte tab alene kan tilregnes de tyske toldmyndigheder, idet disse har underlagt de nævnte

varer antidumpingtold, skønt de ikke var omfattet af den endelige forordnings anvendelsesområde.

- 61 For det andet har Retten med føje fastslået, at det, såfremt den endelige forordning omfattede de af appellanterne importerede varer, og appellanterne følgelig ikke havde klassificeret disse rigtigt, fastslås, at deres egen adfærd er den afgørende årsag til det tab, de har gjort gældende, og ikke Rådets og Kommissionens angiveligt ulovlige adfærd. Hvad angår dette tilfælde har Retten med føje i den appellerede doms præmis 100 og 101 bemærket, at det skal undersøges, om den skadelidte med risiko for selv at måtte bære tabet på passende måde har søgt at undgå skaden eller begrænse dens omfang. Årsagsforbindelsen kan afbrydes af skadelidtes forsømmelse, eftersom denne adfærd kan vise sig at udgøre en afgørende årsag til tabet.
- 62 Appellanterne har gjort gældende, at Retten ikke har taget hensyn til, at de påstod erstatning for et tab forårsaget af indførelsen af ulovlig told, og med urette har lagt vægt på hypotetiske fejl i klassificeringen af de importerede varer. Det er appellanternes opfattelse, at spørgsmålet ikke er, om den endelige forordning omfatter disse varer. De beløb, som blev opkrævet som antidumpingtold, og som de tyske toldmyndigheder fortsat er i besiddelse af i medfør af det mellem appellanterne og disse myndigheder indgåede forlig, betyder, at tolden var skyldig i henhold til en forordning, hvis ulovlighed er gjort gældende.
- 63 Retten har som led i undersøgelsen af, om det påståede tab er en direkte følge af indførelsen af antidumpingtold ved den endelige forordning, ikke henvist til, om nævnte forordning er lovlig. Hvad angår spørgsmålet, om indførelsen af denne told ved den endelige forordning direkte har medført appellanternes tab, har Retten foretaget en efterfølgende undersøgelse af disses situation i to faktiske situationer, som den har

angivet, og som dækker alle forudsigelige tilfælde. Den alternative gennemgang heraf har således ført til den samme løsning.

- 64 Appellanterne har følgelig ikke godtgjort, at Retten har foretaget urigtig retsanvendelse ved at fastslå, at der ikke er en tilstrækkeligt direkte årsagsforbindelse mellem den adfærd, der er foreholdt institutionerne, og det tab, de har påberåbt sig.
- 65 På baggrund af det ovenfor anførte må det første anbringende forkastes som ugrundet.
- 66 Følgelig skal appellen forkastes i sin helhed.

Sagens omkostninger

- 67 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, som ifølge artikel 118 finder tilsvarende anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Rådet og Kommissionen har nedlagt påstand om, at Trubowest og Viktor Makarov tilpligtes at betale sagens omkostninger, og disse har tabt sagen, bør det pålægges dem at betale sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Fjerde Afdeling):

1) Appellen forkastes.

2) Trubowest Handel GmbH og Viktor Makarov betaler sagens omkostninger.

Underskrifter